

De Courtneys en hun jacht op het VOC-goud

WILBUR

ROOFVOGELS

SMITH

XANDER

THRILLER



De jongen omklemde de rand van de canvas emmer waarin hij twintig meter boven het dek op zijn hurken zat, terwijl het schip met scherp hellende mast en met zijn kop in de wind door de golven ploegde. Het schip was een karveel dat de *Lady Edwina* heette en genoemd was naar de moeder die de jongen zich nog maar nauwelijks herinnerde.

De zon kwam bijna op. Diep onder zich in het donker hoorde hij de grote bronzen scheepskanonnen tegen hun blokken slaan en bonzend aan de takels trekken die ze op hun plaats hielden. De romp sidderde en galmde op een ander ritme, want het schip keerde en voer weer stampend naar het westen. Met een zuidoostelijke wind in de rug leek het schip anders, lichter en leniger, te worden, ondanks de gereefde zeilen en een meter water in het onderruim.

Hal Courteney was hier zeer mee vertrouwd. De laatste vijfenzestig zonsopgangen had hij op deze manier in zijn kraaiennest begroet. Zijn jonge ogen waren de scherpste van de hele bemanning en hij zat daar om in het eerste zonlicht uit te kijken naar zeilen in de verte.

Zelfs de kou was hem vertrouwd. Hij trok zijn dikke wollen muts over zijn oren. De wind woei dwars door zijn leren wambuis, maar voor dit soort kleine ongemakken was hij immuun. Hij lette er niet op en tuurde ingespannen naar het donker. ‘Vandaag komen de Hollanders,’ zei hij hardop en voelde zijn hart onder zijn ribben kloppen van opwinding en angst.

Hoog boven hem werd de flonkerende sterrenhemel vager en bleker. Het firmament stroomde vol paarlemoeren beloftes van een nieuwe dag. Diep beneden kon hij nu gestalten op het dek onderscheiden. Hij herkende Ned Tyler, de roerganger, die zich over de helmstok boog en het schip op koers hield. Zijn eigen vader boog zich over het kompasshuisje om de koers af te lezen. Een lantaarn verlichtte zijn smalle, donkere gezicht, en zijn lange, verwarde krullen woeien op in de wind.

Met een plotselinge opwelling van schuldgevoel staarde hij weer in de nacht. In deze beslissende minuten kon de vijand elk moment opduiken en mocht hij niet ledig naar het dek kijken.

Het was nu licht genoeg om het langsstromende zeewater te kunnen zien. Het had de harde, iriserende glans van vers gehakte steenkool. Hij kende deze zuidelij-

ke zee inmiddels als zijn broekzak. De oceaan was een brede hoofdweg, die blauw, warm en wemelend van leven langs de Afrikaanse oostkust stroomde. Onder leiding van zijn vader had hij dit water bestudeerd en nu kende hij de kleur, de smaak, de loop en elke golf en kolking ervan.

Ooit zou ook hij zich trots Veerman-Ridder van de Tempelorde van Sint Joris en de Heilige Graal mogen noemen. Net als zijn vader zou hij Zeevaarder van die orde worden. Naar dat doel streefde zijn vader even vastbesloten als hijzelf, en nu, op zeventienjarige leeftijd, was dat geen verre droom meer.

Op deze stroming moesten de Hollanders naar het westen varen om het land aan de geheimzinnige, nog steeds in nachtelijk duister gehulde kust te bereiken. Deze poort moest iedereen passeren die de woeste kaap tussen de Indische en de Zuid-Atlantische Oceaan wilde ronden.

Daarom lag sir Francis Courteney, Hals vader, uitgerekend hier op vierendertig graden vijftiengint minuten zuiderbreedte. Ze wachtten al vijftenzestig saaaie dagen en voeren monotoon heen en weer, maar vandaag konden de Hollanders komen, en Hal tuurde met half geopende lippen en ingespannen groene ogen naar het toenemende daglicht.

Op een kabellengte voor de boeg aan stuurboord zag hij wegschietende vleugels, hoog genoeg om de eerste zonnestralen op te vangen. Het was een lange vlucht jan-van-gents, met hun sneeuw witte borst en zwart-met-gele kop, die van het land kwam aanvliegen. Hij zag de voorste vogel in duikvlucht afzwaaien en de formatie verbreken. Het dier draaide zijn kop en tuurde in het donkere water. Hal zag het gewoel eronder, de glinsterende schubben, het ziedende water. Een school vissen kwam naar het licht aan het oppervlak. Hij zag de vogel zijn vleugels intrekken en omlaag duiken. Elke volgende vogel begon zijn duikvlucht op hetzelfde punt in de lucht en raakte het donkere water in een schuimfontein.

Het water was al gauw spierwit van de duikende, toeslaande vogels en de vechtende, zilveren ansjovisjes waaraan ze zich te goed deden. Hals blik maakte zich ervan los en gleeed langs de steeds lichtere horizon.

Zijn hart sloeg een slag over toen hij op maar een paar mijl naar het oosten een glimp van een zeil opving. Het was een groot, vierkant getuigd schip, en hij had zijn longen al vol en zijn mond open om het achterdek te waarschuwen, toen hij het herkende. Het was de *Gull of Moray*, een fregat, maar geen Hollandse Oost-Indiëvaarder. Het schip lag ver uit zijn koers en daardoor had Hal zich even van de wijs laten brengen.

De *Gull of Moray* was het andere grote schip van hun blokkadesmaldeel. De Buizerd, die de bevelhebber van het schip was, had zich uit het zicht achter de oostelijke horizon moeten bevinden. Hal leunde over de rand van het zeildoeken

kraaiennest en keek naar het dek. Zijn vader stond hem met zijn vuisten op zijn heupen aan te staren.

Hal riep zijn waarneming naar het halfdek: 'De romp van de *Gull* te loever!' Zijn vader draaide zich om en tuurde naar het oosten. Sir Francis onderscheidde de omtrekken van het schip van de Buizerd, die zich tegen de halfdonkere lucht zwart aftekenden, en bracht de slanke, koperen buis van zijn verrekijker naar zijn oog. Aan de stand van zijn schouders en de manier waarop hij de kijker dichtklapte en zijn dikke zwarte haar naar achteren gooide, zag Hal dat hij kwaad was. Voordat deze dag ten einde was, zouden de twee kapiteins zich pittig met elkaar verstaan. Hal grijnsde heimelijk. Met zijn ijzeren wil en scherpe tong zaaide sir Francis angst bij iedereen die ermee geconfronteerd werd. Zelfs zijn mederidders van de Orde hadden ontzag voor hem. Hal was blij dat zijn vaders toorn vandaag een ander mikpunt zou zoeken dan hemzelf.

Hij keek langs de *Gull of Moray* en speurde de horizon af, die breder werd naarmate de dageraad vorderde. Geen kijker hoefde zijn heldere, jonge ogen te versterken, en bovendien was het schip maar één zo'n kostbaar instrument rijk. Hij onderscheidde de andere zeilen precies op de plaats waar ze hoorden te zijn – bleke vlekjes tegen de achtergrond van een donkere zee. De twee pinassen lagen nog steeds als kralen aan een snoer op zo'n vijfenveertig mijl links en rechts van de *Lady Edwina*. Ook zij hoorden bij het net dat zijn vader had gespannen om de Hollanders in de val te lokken.

De pinassen waren open scheepjes, elk tot de nok met een dozijn zwaarbewappende mannen gevuld. Als ze niet gebruikt werden, werden ze uit elkaar gehaald en in het ruim van de *Lady Edwina* opgeslagen. Sir Francis verving hun bemanning regelmatig, want noch de taaie mannen uit West-Engeland, noch die uit Wales, en zelfs niet de nog gehardere ex-slaven die het grootste deel van de bemanning vormden, hielden de omstandigheden op die scheepjes lang vol zonder uiteindelijk hun gevechtskracht te verliezen.

Eindelijk steeg het volle, felle daglicht in het oosten uit de oceaan op. Hal staarde naar het vurige pad van het licht over de wateren. Zijn opwinding ebde weg toen de oceaan geen enkel vreemd zeil vertoonde. Net als bij de vijfenzestig vorige zonsopgangen was geen Hollander in zicht.

Toen keek hij noordwaarts naar de landmassa, die ineengedoken, duister en ondoorgrondelijk als een grote rotssfinx aan de horizon lag. Dit was Kaap Agulhas, het zuidelijkste puntje van het Afrikaanse werelddeel.

'Afrika!' Bij de klank van die geheimzinnige naam uit zijn mond kreeg hij kippenvel op zijn armen en jeukte het dikke, zwarte haar in zijn nek.

'Afrika!' Het onbekende land van draken en andere angstaanjagende monsters

die mensenvlees aten. En van de donker gekleurde wilden die eveneens mensen aten en hun beenderen als sieraden gebruikten.

‘Afrika!’ Het land van goud, ivoor, slaven en andere schatten, wachtend op de man die stoutmoedig genoeg was om ze te zoeken – en misschien al zoekend daarbij zou omkomen. De klank en beloftes van die naam met al zijn dreigingen en uitdagingen waren ontzagwekkend en fascinerend tegelijk.

Urenlang had hij zich over de kaarten in zijn vaders kajuit gebogen, als hij eigenlijk astronomische tabellen of de vervoeving van Latijnse werkwoorden uit zijn hoofd had moeten leren. Hij had de uitgestrekte binnenlanden vol tekeningen van olifanten, leeuwen en monsters bestudeerd en had zijn blik laten dwalen over het Maangebergte en over meren en machtige rivieren met koene namen als ‘Khoi-khoi’, ‘Camdeboo’, ‘Sofala’ en ‘Koninkrijk van de Prester John’. Hal wist van zijn vader dat geen beschaafd man die ontzagwekkende binnenlanden ooit bereisd had, en vroeg zich voor de zoveelste maal af hoe het zou zijn om zich als eerste naar binnen te wagen. Vooral de Prester John intrigeerde hem. Deze legendarische heerser over een uitgestrekt en machtig christelijk rijk in het hart van het Afrikaanse vasteland hoorde al eeuwenlang tot de Europese mythologie.

Zijn dagdroom werd verstoord door harde, zich in de wind verstrooiende bevelen op het achterdek. Hij voelde dat het schip van koers veranderde. Toen hij omhoog keek, zag hij dat zijn vader van plan was de *Gull of Moray* te onderscheppen. De twee schepen voerden alleen hun marszeilen en hadden alle andere gereefd. Ze lagen op een westelijke koers waarbij ze elkaar in de richting van de Kaap de Goede Hoop en de Atlantische Oceaan zouden kruisen. Ze zeilden traag, omdat ze te lang in deze warme, zuidelijke wateren hadden gelegen en hun hout vergeven was van de wormen. Geen enkel schip hield het hier lang vol. Deze gevreesde houtwormen werden zo dik als een mannavinger en zo lang als een arm. Ze vraten gangen door de planken, zo dicht naast elkaar dat het wel honingraten leken. Zelfs op zijn plaats aan de top van de mast hoorde Hal de zwoegende pompen die het peil van het water in het ruim probeerden te verlagen. Dat geluid verstomde nooit en leek op het kloppen van een hart dat het schip drijvende hield. Ook dat was een reden om op de Hollanders te loeren: ze hadden een ander schip nodig. De *Lady Edwina* werd onder hun voeten weggevreten.

Toen de twee schepen op roepafstand waren, klommen de bemanningen massaal het want in en bezetten ze de verschansingen om elkaar over het water met grove scherts te kunnen bestoken.

Als Hal deze menigtes zag, was hij altijd weer verbaasd over de aantallen mannen die in zo’n schip gestouwd waren. De *Lady Edwina* mat honderdzeventig ton en was in totaal iets meer dan 70 voet lang, maar had een bemanning van honderd-

dertig koppen, inclusief degenen die nu de pinassen bemanden. De *Gull* was niet veel langer maar had anderhalf keer zoveel mannen aan boord.

Al die mannen waren nodig in het gevecht dat onvermijdelijk was als ze een van de enorme Hollandse, op Oost-Indië varende galjoenen wilden overmeesteren. Sir Francis had in alle hoeken van de Zuidelijke Oceaan bij andere Orderidders inlichtingen verzameld en wist dat minstens vijf van deze grote schepen nog op zee waren. Dit seizoen hadden tot dusver eenentwintig VOC-galjoenen de overtocht volbracht en geproviandeerd bij de kleine factorij onder de hoog opdoemende Tafelberg aan het puntje van het zuidelijke werelddeel, alvorens noordwaarts af te slaan en over de Atlantische Oceaan naar Amsterdam te varen.

Die vijf verlate schepen, die nog over de Indische Oceaan zwierven, moesten de Kaap rondenvoordat de zuidoostelijke passaatwinden wegvielen en de wind ongunstig vanuit het noordwesten ging waaien. Dat duurde niet lang meer.

Als de *Gull of Moray* zich niet aan de *guerre de course* wijdde, wat een eufemisme was voor kaapvaart, vulde Angus Cochran, graaf van Cumbrae, zijn buidel door op de markten van Zanzibar slaven te kopen. Eenmaal aan de ringbouten in het lange, smalle slavenruim geketend konden ze pas worden bevrijd als het schip na zijn reis aanmeerde in een van de havens van het Oosten. Dat betekende dat de stakkers die tijdens de geveesde oversteek van de tropische Indische Oceaan om het leven kwamen, bleven liggen rotten naast de levenden in de enge ruimte van de tussendecken. De ontbindende lijken en de uitwerpselen van de levenden gaven de slavenschepen een kenmerkende stank, die benedenwinds op grote afstand te ruiken was en ook ondanks eindeloos boenen met de sterkste schoonmaakmiddelen altijd bleef hangen.

Hoewel de *Gull* de wind in voer, begon de bemanning van de *Lady Edwina* met veel misbaar te joelen. 'Mijn God, dat schip stinkt als 'n mesthoop. Hebben jullie je gat niet geveegd, smerige ratten? We ruiken jullie hier helemaal!' schreeuwde iemand naar het mooie, kleine fregat. De schunnige taal waarmee de *Gull* het geschreeuw beantwoordde, deed Hal grijnzen. De menselijke darmen hadden voor hem natuurlijk geen geheimen, maar van de rest begreep hij niet veel. De vrouwelijke lichaamsdelen die de zeelieden van beide schepen zo aanschouwelijk beschreven, had hij nog nooit gezien en hij wist ook niet waartoe ze dienden, maar hun beschrijvingen prikkelden zijn fantasie, en als hij zich voorstelde hoe kwaad zijn vader was als hij het hoorde, werd alles alleen nog maar leuker.

Sir Francis was een vroom man, die geloofde dat de krijgskansen beïnvloed werden door godvrezend gedrag van iedereen aan boord.

Hij verbood gokken, vloeken en sterkedrank. Tweemaal per dag ging hij voor in gebed en hij maande zijn zeelieden tot waardig en beheerst gedrag in de havens.



Maar Hal wist dat die raad meestal aan dovemansoren gericht was. Nu hoorde sir Francis met een misnoegde frons hoe zijn mannen beledigingen uitwisselden met die van de Buizerd. Als teken van zijn ongenoegen kon hij echter niet de helft van de scheepsbemanning laten geselen, en daarom hield hij zijn mond totdat het fregat gemakkelijk te praaieren was.

Intussen stuurde hij zijn bediende naar de kajuit om zijn mantel te halen. Wat hij tegen de Buizerd te zeggen had, was officieel en daarvoor diende hij zich met alle tekenen van zijn waardigheid te tooien. Toen de man terugkwam, liet sir Francis de schitterende fluwelen mantel rond zijn schouders glijden voordat hij de spreektrompet naar zijn mond bracht. ‘Goedemorgen, mylord!’

De Buizerd kwam naar de reling en hief als groet zijn hand. Over zijn Schotse kleding droeg hij een kuras dat glom in het felle ochtendlicht, maar zijn hoofd was onbedekt. Zijn rode haar en baard waren als een hooimijt bijeengebonden en zijn krullen dansten in de wind alsof zijn hoofd in brand stond. ‘Jezus bemint je, Franky!’ brulde hij terug. Zijn stem had geen enkele moeite met de wind.

‘Uw positie is aan de oostflank!’ De wind én zijn woede maakten sir Francis kortaf. ‘Waarom hebt u die verlaten?’

De Buizerd spreidde zijn handen even expressief als verontschuldigend. ‘Mijn water is bijna op en mijn geduld helemaal. Vijfenzestig dagen zijn voor mij en mijn dappere jongens genoeg. Langs de kust van Sofala liggen het goud en de slaven voor het oprapen.’ Zijn accent klonk als een Schotse stormwind.

‘Uw opdracht verbiedt om Portugese schepen aan te vallen.’

‘Hollanders, Portugezen, Spanjaarden,’ schreeuwde Cambrae terug. ‘Hun goud blinkt even mooi. Je weet heel goed dat er voorbij de Linie geen vrede heerst.’

‘Buizerd is een toepasselijke naam!’ brulde sir Francis gefrusteerd, ‘want u hebt de vraatzucht van een aaseter!’ Toch was het waar wat Cumbrae zei. Voorbij de Linie heerste geen vrede.

Anderhalve eeuw eerder had paus Alexander VI in zijn bul *Inter Caetera* van 25 september 1493 een lijn getrokken die van noord naar zuid over het midden van de Atlantische Oceaan liep. Daarmee werd de wereld tussen Spanje en Portugal verdeeld. Bestond er enige hoop dat de uitgesloten christelijke naties zich in hun wrok en jaloezie aan die uitspraak zouden houden? Spontaan stak een nieuwe doctrine de kop op: ‘Geen vrede voorbij de Linie!’ Dat werd het wachtwoord van elke kaper en boekanier. En daarnaast dachten ze aan alle nog niet onderzochte delen van de zee.

Als iemand zich vroeger schuldig maakte aan piraterij, plundering en moord, werd hij door de gezamenlijke vloten van christelijk Europa opgejaagd en aan zijn eigen ra gehangen. Maar in de wateren van het noordelijke werelddeel werd dat nu allemaal goedgekeurd en zelfs toegejuicht, als het maar voorbij de Linie was. Elke

in het nauw gedreven heerser tekende kaperbrieven, die zijn koopvaardij-schepen met één pennestreek in kaperschepen veranderden – oorlogsschepen, uitgestuurd om de pas ontdekte zeeën van de steeds grotere wereldbol af te stropen.

Sir Francis Courteney's eigen brief was getekend door Edward Hyde, eerste graaf van Clarendon en kanselier van Engeland, in naam van zijne majesteit koning Karel II. Daarmee kreeg hij verlof tot de jacht op schepen van de Republiek der Zeven Verenigde Nederlanden, waarmee Engeland in oorlog was.

‘Als u uw positie verlaat, verspeelt u uw recht op een aandeel in de buit,’ riep Francis over de smalle strook water tussen beide schepen, maar de Buizerd draaide hem de rug toe en riep bevelen naar zijn roerganger.

Ook gaf hij instructies aan de doedelzakspeler, die klaarstond. ‘Speel een deuntje voor sir Francis, zodat hij ons niet vergeet!’ De levendige klanken van *Farewell to the Isles* woeien over het water naar de *Lady Edwina*, terwijl de stengbemanning als apen hoog in het want klom en de reven losmaakte. De bovenste zeilen van de *Gull* bolden in de wind; de grootzeilen vulden zich dreunend alsof een kanon werd afgeschoten. Het schip draaide gretig naar het zuidoosten en werkte haar flanken door de volgende blauwe golf, die uiteen werd geslagen.

Bij zijn vertrek liep de Buizerd snel naar de reling op het achterdek en verhief hij zijn stem boven de doedelzakpijpen en het geklaag van de wind. ‘Moge de vrede van onze Heere Jezus Christus u beschermen, mijn vereerde mederidder.’ Maar uit de mond van de Buizerd leek het een godslastering.

Sir Francis zag hem gaan. Zijn mantel, in vieren verdeeld door het karmozijnrode *croix patté* van de Orde, wapperde slap aan zijn brede schouders.

Langzaam stierven het gejoel en de gore grappen van de mannen weg. Een nieuwe, sombere stemming daalde over het schip neer toen de bemanning beseftte dat hun toch al onbeduidende macht met één klap meer dan gehalveerd was. Ze zouden het zonder hulp tegen de Hollanders moeten opnemen, en niemand wist hoe sterk die zouden zijn. De zeelieden die want en dek van de *Lady Edwina* overspoelden, deden er het zwijgen toe en durfden elkaar niet aan te kijken.

Toen legde sir Francis zijn hoofd in zijn nek en begon te lachen. ‘Des te meer hebben wij te verdelen!’ riep hij. Ze lachten met hem mee en juichten toen hij naar zijn kajuit onder het achterdek liep.

Hal bleef nog een uur in het kraaiennest. Hij vroeg zich af hoe lang de uitgelatenheid van de mannen zou duren, want ze kregen nu al niet meer dan twee mokken water per dag. Het land met zijn zoetwaterrivieren lag op nauwelijks een halve zeildag afstand, maar sir Francis had niet één pinas durven vrijmaken om de vaten te vullen. De Hollanders konden elk uur komen, en als ze kwamen, had hij iedereen tot de laatste man nodig.



Eindelijk klom iemand omhoog om Hal in zijn uitkijkpost af te lossen. 'Is er wat te zien, knul?' vroeg hij, terwijl hij naast Hal het zeildoeken kraaiennest in schoof.

'Niks bijzonders,' moest Hal toegeven. Hij wees naar de kleine zeilen van de twee pinassen aan de verre horizon. 'Ze hebben geen seinvlag gehesen,' zei Hal tegen hem. 'Let op de rode vlag. Die betekent dat ze de prooi in zicht hebben.'

De zeeman gromde. 'Straks ga je me nog leren ruffen.' Maar hij glimlachte Hal welwillend toe. De jongen was ieders favoriet aan boord.

Hal beantwoordde zijn grijns. 'God sta me bij, maar dat hoeft ik u niet bij te brengen, meester Simon. Ik heb u bij de emmer in het voorschip gehoord. Geef mij maar Hollands boordgeschut. U kraakt zowat elke plank in de romp.'

Simon begon te bulderen van het lachen en gaf Hal een stomp op zijn schouder. 'Donder maar gauw op, knul, anders leer ik je nog vliegen als 'n albatros.'

Hal klom langs het want naar beneden. In het begin ging dat houterig. Na zijn lange wacht waren zijn spieren verkrampt en verkild, maar algauw kreeg hij het warmer en klom hij met soepele zwaaien omlaag.

Een paar mannen aan dek sloegen hem gade, staakten hun gezwog aan de pompen of lieten de naalden en zeilhanzen rusten waarmee ze door de wind beschadigd zeildoek aan het repareren waren. Hij was stevig gebouwd, breedgeschouderd en had lange benen als van een drie jaar oudere jongeman. Nu al was hij even groot als zijn vader. Maar nog steeds had hij de frisse, gladde huid, het rimpelloze gezicht en de zonnige blik van een jongen. Zijn haar was met een riempje achter zijn hoofd gebonden. Het viel onder zijn muts omlaag en glansde blauwzwart in het eerste zonlicht. Op deze leeftijd was hij bijna vrouwelijk knap en sommige mannen, die deze neiging hadden, begonnen hem na meer dan vier maanden op zee en meer dan zes maanden sinds hun laatste blik op een vrouw wellustig gade te slaan.

Hal bereikte de bramra en liet de veilige mast achter zich. Hij rende eroverheen en hield zich vijftien meter boven de kolkend langsstromende boeggolf en de planken van het hoofddek gemakkelijk als een acrobaat in evenwicht. Nu waren alle blikken op hem gericht, want dit huzarenstukje durfden maar weinigen aan boord hem na te doen.

'Daarvoor moet je jong en stompzinnig zijn,' gromde Ned Tyler, die tegen de helmstok geleund omhoog staarde, maar hij schudde vol genegenheid zijn hoofd. 'Laat die kleine dwaas maar zorgen dat z'n vader 'm niet bij die waaghalzerij betrapt.'

Hal bereikte het einde van de ra, liet zich met één zwaai op de bras zakken en gleed erlangs tot hij drie meter boven het dek was. Toen liet hij zich vallen en landde hij soepel op zijn harde, blote voeten, waarbij hij zijn knieën doorboog om de klap op de witgeschrobde planken op te vangen.

Hij kwam direct weer overeind en draaide zich om naar het achterdek – maar verstijfde bij het geluid van een onmenselijke stem. Het was een oerschreeuw, de dreigende uitdaging van een groot roofdier.

Hal bleef een fractie van een seconde aan de grond genageld staan maar ontweek toen intuïtief een lange gestalte die zich op hem wilde storten. Hij hoorde het fluïtende geluid nog voordat hij de kortelas zag en eronderdoor dook. Het zilverkleurige staal flitste boven zijn hoofd en zijn belager brulde opnieuw van woede.

Heel even zag Hal het gezicht van zijn schreeuwende tegenstander: zwart en glinsterend met een gapende mond tussen enorme, vierkante, witte tanden. De tong was zo roze en gekruld als die van een luipaard.

‘Ned, een wapen!’ gilte hij woest naar de roerganger achter zich, maar maakte zijn blik niet van zijn aanvaller los. De pupillen waren zwart en glanzend als obsidiaan, de irissen ondoorschijnend van woede, de oogwitten bloeddorlopen.

Bij de volgende wilde aanval sprong Hal opzij en voelde hij de luchtstroom van de slag langs zijn wang. Achter zich hoorde hij hoe een kortelas schrapend uit de schede van de bootsman werd getrokken en over het dek naar hem toe gleed. Hij bukte zich soepel en raapte hem op. Het gevest voegde zich als vanzelfsprekend naar zijn hand terwijl hij *en garde* ging staan en de punt op de ogen van zijn belager richtte.

Oog in oog met Hals dreigende wapen bedwong de lange man zijn volgende aanval, en toen Hal met zijn linkerhand zijn vijfentwintig centimeter lange ponjaard uit zijn gordel trok en ook die in de aanslag bracht, werd het krankzinnige licht in zijn ogen kil en berekenend. Ze draaiden om elkaar heen op het open dek bij de grote mast en zochten allebei een opening terwijl hun zwaarden zachtjes tegen elkaar sloegen.

Alle zeelieden – zelfs de mannen die de pompen bedienden – lieten hun werk in de steek, kwamen aangerend en gingen in een kring rond de schermers staan alsof ze naar een hanengevecht keken. Hun gezichten gloeiden bij het vooruitzicht op vers bloed. Ze gromden en joelden bij elke stoot en parade, en moedigden hun favorieten aan.

‘Hak z’n grote zwarte ballen d’raf, jonge Hal!’

‘Snij de staartveren van dat brutale haantje, Aboli!’

Aboli was ruim tien centimeter langer dan Hal en had geen gram vet aan zijn magere, soepele lichaam. Hij kwam van de Afrikaanse oostkust uit een krijgszuchtige stam die bij slavenhandelaren bijzonder in trek was. Zijn schedel was zorgvuldig van elk haartje ontdaan en glom als een opgepoetste zwarte knikker. Zijn wangen waren getooid met rituele tatoeages, die hem een bijzonder schrikwekkend uiterlijk gaven. Op zijn lange, gespierde benen bewoog hij zich met opvallende

gratie en vanaf zijn heup zwaaide hij als een enorme zwarte cobra heen en weer. Hij droeg alleen een lendendoek van versleten zeildoek en zijn bovenlichaam was bloot. Elke spier in zijn romp en bovenarmen leek een eigen leven te leiden, als slangen die glibberden en kronkelden onder zijn oliegladde huid.

Plotseling deed hij een uitval. Hal pareerde met een wanhopige inspanning, maar Aboli sloeg bijna op hetzelfde moment opnieuw toe, opnieuw naar zijn hoofd. Hal wist dat hij zo'n harde slag niet met alleen zijn kortelas kon blokkeren. Hij stak beide wapens gekruist omhoog en pareerde de slag van de neger hoog boven zijn hoofd. Staal rinkelde sidderend op staal en de menigte juichte over de bekwaamheid en gratie van de parade.

Maar onder het woeden van de aanval week Hal eerst één stap terug en toen nog één. Aboli zette hem telkens opnieuw onder druk, gaf hem geen moment rust en zette zijn grotere kracht en lengte in als tegenwicht tegen de aangeboren bekwaamheid van de jongen.

Hals blik werd wanhopig. Hij week steeds makkelijker terug en zijn bewegingen verloren hun coördinatie; hij was moe en de angst stompte zijn reactievermogen af. De wrede toeschouwers keerden zich tegen hem, gilden om zijn bloed en moedigden zijn meedogenloze tegenstander aan.

'Geef 'm 'n jaap over z'n smoel, Aboli!'

'Laat z'n darmen 's zien!'

Zweet stond op Hals wangen en zijn gezicht was diep gerimpeld toen Aboli hem achteruit tegen de mast dreef. Plotseling leek hij veel jonger en op het punt om in tranen uit te barsten. Zijn lippen trilden van doodsangst en uitputting. Van tegenaanvallen was geen sprake meer. Hij verdedigde zich alleen nog maar en vocht voor zijn leven.

Meedogenloos lanceerde Aboli een nieuwe aanval, deed een uitval naar Hals lichaam en veranderde toen van hoek om zijn benen te bestoken. Hal was bijna aan het einde van zijn krachten en kon elke uitval alleen nog maar afslaan.

Toen veranderde Aboli opnieuw van tactiek; met een lage schijnbeweging naar Hals linkerheup dwong hij hem om zich bloot te geven, verschoof zijn gewicht en haalde met zijn lange rechterarm uit. Het glanzende lemmet schoot recht door Hals dekking en de toeschouwers brulden. Eindelijk kregen ze het bloed te zien waarnaar ze snakten.

Hij wentelde zijdelings bij de mast vandaan en bleef, verblind door eigen zweet, hijgend in het zonlicht staan. Bloed sijpelde in zijn wambuis – maar slechts uit een klein sneetje dat met de bekwaamheid van een chirurg was toegebracht.

'Een litteken voor elke keer dat je vecht als een vrouw!' hoorde Aboli.

Met een uitgeputte en ongelovige blik hief Hal zijn linkerhand, waarin hij nog steeds zijn ponjaard had. Met de rug van zijn vuist veegde hij het bloed van zijn

kin. Het puntje van zijn oorlel lag keurig in tweeën, maar de wond was veel minder ernstig dan de hoeveelheid bloed deed vermoeden.

De toeschouwers brulden en joelden spottend.

‘Bij Satans tanden!’ lachte een van de stuurlieden. ‘Die mooie jongen heeft meer bloed dan pit in z’n lijf!’

Die spotternij bracht bij Hal een ommekeer teweeg. Hij liet zijn ponjaard zakken, stak de punt *en garde* vooruit en negeerde het bloed dat nog steeds van zijn kin droop. Zijn blik was uitdrukingsloos als die van een standbeeld en zijn strakke lippen waren bleek alsof ze bevroren waren. Uit zijn keel klonk een lage grom en hij stortte zich op de neger.

Zo snel raasde hij over het dek dat Aboli zich liet verrassen en terugslaan. Toen hun wapens op elkaar sloegen, voelde hij in de arm van de jongen nieuwe kracht, en zijn ogen versmalden. Toen stortte Hal zich op hem als een gewonde wilde kat die zich uit een val bevrijdt.

Pijn en woede gaven zijn voeten vleugels. Zijn ogen stonden meedogenloos en zijn opeengeklemd kaken verstrakten zijn gezichtsspieren tot een masker dat niets jongensachtigs meer had. Toch had zijn woede hem niet van zijn list en intelligentie beroofd. Alle bekwaamheid die hij in honderden uren en dagen op het oefendek verzameld had, kreeg plotseling vorm.

De toeschouwers joelden bij het zien van dit wonder, dat onder hun ogen plaatsgreep. Blijkbaar was de jongen op datzelfde moment een man geworden, die nu kin aan kin en oog in oog met zijn donker gekleurde tegenstander stond.

*Dat kan niet lang duren*, hield Aboli zich voor terwijl hij de aanval afsloeg. *Die kracht houdt hij niet lang vol*. Maar hij stond nu ineens tegenover een nieuwe man, die hij nog niet kende.

Plotseling merkte hij dat hij terrein verloor – *Hij zal zo wel moe worden* – maar de twee lemmeten die voor zijn ogen dansten, leken verblindend en etherisch als de gevreesde geesten uit het donkere oerwoud dat eens zijn thuis was geweest.

Hij zag een bleek gezicht en brandende ogen en kende ze niet. Hij voelde zich overmand worden door een bijgelovig ontzag dat zijn rechterarm vertraagde. Dit was een demon met de bovennatuurlijke kracht van een demon. Hij wist dat zijn leven gevaar liep.

De volgende houw schoot naar zijn borst en doorboorde als een zonnestraal zijn dekking. Hij draaide zijn bovenlichaam weg, maar het staal schraapte onder zijn opgeheven linkerarm. Hij had geen pijn maar hoorde wel de messcherpe snede over zijn ribben raspen en voelde een warme stroom bloed langs zijn zij. En hij had het wapen in Hals linkervuist over het hoofd gezien, hoewel de jongen beide handen met evenveel gemak gebruikte.